העזים, הדבים והאוצר של השכן

דף עבודה בעקבות העזים, הדבים והאוצר של השכן

שם: _____ כיתה: _____

המעשה — הסיפור המלא

הסיפור מנוקד במלואו כנדרש.

- שָׁלָב 1: בֵּרוּר מַקְדִּים וְנִתּוּחַ (לַמּוֹרֶה/לַמְסַפֵּר)

1. תרנגולות אובדות מגיעות לפתח ביתם הריק ממזון. הפיתוי: לאכול את הביצים. ההחלטה: לשמור עליהן בקנאות למען המאבד.

2. התרנגולות מתרבות ומאלצות אותם לקנות עיזים. השכנים חושדים שהעיזים אוכלות מהשדות שלהם (חשד גזל).

- שָׁלָב 2: הַסִּפּוּר הַמָּלֵא – "הָעִזִּים, הַדְּבִים וְהָאוֹצָר שֶׁל הַשָּׁכֵן"

פְּתִיחָה: קַרְקוּרִים בַּפֶּתַח יְלָדִים, אֲנַחְנוּ כְּבָר מַכִּירִים אֶת הַבַּיִת שֶׁל רַבִּי חַנִינָא בֶּן דּוֹסָא וְאִשְׁתּוֹ. בַּיִת קָטָן, פָּשׁוּט מְאֹד. אֵין בּוֹ מְקֻרֶר מָלֵא בְּכָל טוּב, וְאֵין בּוֹ מַמְתַּקִּים. זָכוּר לָנוּ כִּי "חֲנִינָא בְּנִי, מִסְתַּפֵּק בְּקַב חֲרוּבִים מֵעֶרֶב שַׁבָּת לְעֶרֶב שַׁבָּת". הָרָעָב הָיָה אוֹרֵחַ קָבוּעַ בְּבֵיתָם, אַךְ הַשִּׂמְחָה עַל הַתּוֹרָה מִלְּאָה אֶת הַכֹּל.

יוֹם אֶחָד, הַשֶּׁקֶט שֶׁל הַבַּיִת הֻפְרַע. קוּקוּ... קוּרִיקוּ... קוֹלוֹת שֶׁל קַרְקוּרִים נִשְׁמְעוּ מִבַּחוּץ. יָצְאָה אִשְׁתּוֹ שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא לְפֶתַח הַבַּיִת, וְהִנֵּה, עַל הָאֲדָמָה מִתְרוֹצְצוֹת לָהֶן תַּרְנְגוֹלוֹת קְטַנּוֹת. הֵיא הִבִּיטָה יָמִינָה וּשְׂמֹאלָה – אֵין אִישׁ בָּרְחוֹב. מִישֶׁהוּ כַּנִּרְאֶה עָבַר דֶּרֶךְ סְמְטְאוֹת הָעִיר הַצָּרוֹת, וְהַתַּרְנְגוֹלוֹת אָבְדוּ לוֹ וְהִגִּיעוּ לְכָאן.

כְּשֶׁחָזַר רַבִּי חֲנִינָא מִבֵּית הַמִּדְרָשׁ, סִפְּרָה לוֹ אִשְׁתּוֹ עַל הָאוֹרְחוֹת שֶׁהִגִּיעוּ. יְלָדִים, אָדָם רָגִיל שֶׁרָעֵב לְלֶחֶם וּמוֹצֵא בֵּיצִים טְרִיּוֹת שֶׁהַתַּרְנְגֹלֶת כְּבָר הִטִּילָה בֶּחָצֵר, מָה הָיָה חוֹשֵׁב? "וָאוּי! ה' שָׁלַח לִי אֲרוּחַת בֹּקֶר! הֲרֵי לֹא גָּנַבְתִּי, הֵן בָּאוּ לְבַד!". אֲבָל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא הָיָה קָדוֹשׁ וְטָהוֹר. מָמוֹן שֶׁל מִישֶׁהוּ אַחֵר הָיָה בְּעֵינָיו כְּמוֹ אֵשׁ! "חָלִילָה לָנוּ מִלָּגַעַת בַּבֵּיצִים הָאֵלֶּה!" אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בְּיִרְאַת שָׁמַיִם. "זוֹ הֲשָׁבַת אֲבֵדָה. בְּוַדַּאי יָבוֹא הָאִישׁ לְחַפֵּשׂ אֶת הַתַּרְנְגוֹלוֹת שֶׁלּוֹ. עַד שֶׁיָּבוֹא – אֲנַחְנוּ נַאֲכִיל אוֹתָן, נַשְׁקֶה אוֹתָן, וְנִשְׁמֹר עֲלֵיהֶן מִכָּל מִשְׁמָר!".

הָעֵדֶר שֶׁגָּדַל לְמִמַּדִּים עֲצוּמִים עָבְרוּ יָמִים. הָאִישׁ שֶׁאָבַד אֶת הַתַּרְנְגוֹלוֹת לֹא בָּא. וּבֵינְתַיִם – הַתַּרְנְגוֹלוֹת הִטִּילוּ עוֹד וְעוֹד בֵּיצִים. מֵהַבֵּיצִים בָּקְעוּ אֶפְרוֹחִים צְהֻבִּים וּקְטַנִּים. הָאֶפְרוֹחִים גָּדְלוּ לְתַרְנְגוֹלוֹת, וְהֵן הִטִּילוּ עוֹד בֵּיצִים! הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁלַח בְּרָכָה עֲצוּמָה בָּאֲבֵדָה הַזּוֹ! בְּתוֹךְ זְמַן קָצָר, הַבַּיִת הַקָּטָן שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא וְאִשְׁתּוֹ הִתְמַלֵּא כֻּלּוֹ בְּנוֹצוֹת, קַרְקוּרִים וְצִיּוּצִים. אִי אֶפְשָׁר הָיָה לְשָׁבֶת, אִי אֶפְשָׁר הָיָה לִישֹׁן! וְעַדַיִן – הֵם לֹא נָגְעוּ אֲפִלּוּ בְּבֵיצָה אַחַת! אָסוּר לָגַעַת בְּמָה שֶׁשַּׁיָּךְ לַשֵּׁנִי.

"מָה נַעֲשֶׂה?" שָׁאֲלָה הָאִשָּׁה, "לֹא נִשְׁאַר לָנוּ מָקוֹם בַּבַּיִת!". חָשַׁב רַבִּי חֲנִינָא, וְאָז מָצָא פִּתְרוֹן מֻשְׁלָם: "נִקַּח אֶת כָּל הַתַּרְנְגוֹלוֹת לַשּׁוּק. נִמְכֹּר אוֹתָן כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵהָרְסוּ, וּבַכֶּסֶף שֶׁנְּקַבֵּל... נִקְנֶה עִזִּים! עִזִּים תּוֹפְסוֹת פָּחוֹת מָקוֹם, וַאֲנַחְנוּ נִשְׁמֹר אֶת הָעִזִּים עֲבוּר הָאִישׁ, כִּי הַכֶּסֶף שֶׁל הַתַּרְנְגוֹלוֹת חַיָּב לַחְזֹר אֵלָיו!". כָּךְ הָיָה. רַבִּי חֲנִינָא הֵבִיא עֵדֶר שֶׁל עִזִּים לֶחָצֵר שֶׁלּוֹ, וְטִפֵּל בָּהֶן בִּמְסִירוּת שֶׁל רוֹעֶה צֹאן טוֹב.

הַהַקְפָּדָה עַל שְׂדוֹת הַשְּׁכֵנִים וְכָאן הַדָּבָר הַמַּדְהִים בְּיוֹתֵר יְלָדִים. מָה עִזִּים אוֹהֲבוֹת לַעֲשׂוֹת כְּשֶׁהֵן יוֹצְאוֹת לְרָעוֹת בַּשָּׂדֶה? הֵן אוֹהֲבוֹת לְלַעֹס כָּל תִּלְתַּן, לִקְפֹּץ מֵעַל הַגָּדֵר וְלִזְלֹל אֶת תְּבוּאַת הַשָּׂדֶה! אֲבָל הָעִזִּים שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא הָיוּ "עִזִּים עִם שְׂמִירָה מְשֻׁמָּיִם". רַבִּי חֲנִינָא הָיָה כָּל כָּךְ נִזְהָר שֶׁלֹּא לִפְגֹּעַ בִּרְכוּשׁ הַשְּׁכֵנִים, עַד שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁמַר עַל הָעִזִּים שֶׁלּוֹ. כְּשֶׁהָעִזִּים הָלְכוּ, הֵן קָפְצוּ מֵעַל שְׂדוֹת הַשְּׁכֵנִים בְּלִי לָגַעַת בְּעֶלֶה אֶחָד יָרֹק! הֵן רָעוּ רַק בְּשָׂדוֹת שֶׁל הֶפְקֵר – דְּבָרִים שֶׁשַּׁיָּכִים לְכֻלָּם.

אַךְ יוֹם אֶחָד הִגִּיעוּ עַד לְבֵיתוֹ שֶׁל רַבִּי חַנִינָא כַּמָּה שְׁכֵנִים זְעֲמָנִיִּים. הֵם דָּפְקוּ עַל הַדֶּלֶת בְּזַעַם: "רַבִּי חַנִינָא! הָעִזִּים שֶׁלְּךָ אוֹכְלוֹת לָנוּ אֶת הַשָּׂדוֹת! הֵן לוֹעֲטוֹת אֶת הַיְּבוּל שֶׁהִשְׁקֵינוּ בּוֹ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה!" רַבִּי חַנִינָא הָיָה בְּהֶלֶם. הוּא אָדָם קָדוֹשׁ. שֶׁהָעִזִּים שֶׁבְּאַחֲרָיוּתוֹ יִגְזְלוּ? יַזִּיקוּ? הֲרֵי הוּא נִזְהָר עַל אֲגוֹרָה! הוּא יָצָא אֶל הַשְּׁכֵנִים, הִבִּיט בָּהֶם בְּעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת, וְאָמַר בְּקוֹל בּוֹטֵחַ וְשָׁלֵו: "שְׁכֵנַי הַיְקָרִים. אֲנִי בָּטוּחַ שֶׁהָעִזִּים שֶׁלִּי לֹא גָּזְלוּ תְּלוּשֶׁת-עֵשֶׂב שֶׁלֹּא שֶׁלָּהֶן. בּוֹאוּ נַעֲשֶׂה הֶסְכֵּם: הָעֶרֶב אֶשְׁלַח אֶת הָעִזִּים לַיַּעַר הַגָּדוֹל, אֵיפֹה שֶׁיֵּשׁ חַיּוֹת טָרָף. אִם אַתֶּם צוֹדְקִים, וְהָעִזִּים בֶּאֱמֶת אָכְלוּ מֵהַשָּׂדֶה שֶׁלָּכֶם לְלֹא רְשׁוּת וְגָרְמוּ נֶזֶק – יָבוֹאוּ זְאֵבִים וְדֻבִּים בַּיַּעַר וְיִטְרְפוּ אוֹתָן. עֹנֶשׁ הַגָּנָּב הוּא הֶפְסֵד. אַךְ... אִם סְתָם הֶאֱשַׁמְתֶּם אוֹתִי, וְהָעִזִּים שֶׁלִּי לְעוֹלָם לֹא נָגְעוּ בִּרְכוּשׁ הַזּוּלַת..." "אָז מָה?" צָחֲקוּ הַשְּׁכֵנִים. "אָז הָעִזִּים תַּחְזֹרְנָה הַבַּיְתָה בְּשָׁלוֹם, וְכָל עֵז... תָּבִיא עַל קַרְנֶיהָ דֹּב זְאֵבִי אֶחָד מִן הַיַּעַר!"

הַשְּׁכֵנִים חִיְּכוּ וְגִחֲכוּ. "אֵיזוֹ בְּדִיחָה! עֵז קְטַנָּה תָּבִיא דֹּב עַל הַקַּרְנַיִם? מָה הוּא מַמְצִיא?!". אֲבָל הֵם הִסְכִּימוּ.

הַשּׁוּבָה מִן הַיַּעַר הֶאֱפִיל הַשֶּׁמֶשׁ שָׁקְעָה. עֶדֶר הָעִזִּים נִכְנַס לְתוֹךְ מַעֲבֵה הַיַּעַר. הַשְּׁכֵנִים הִמְתִּינוּ, בְּטוּחִים שֶׁרַבִּי חַנִינָא יַפְסִיד בַּהִתְעָרְבוּת. "כְּבָר נִטְרְפוּ אוֹתָן עִזִּים גַּזְלָנִיּוֹת," צָחֲקוּ בֵּינֵיהֶם.

אַךְ אָז... כְּשֶׁהֶחְשִׁיךְ לְגַמְרֵי... נִשְׁמְעוּ צְעָדִים עַל הַשְּׁבִיל. קְלִיק-קְלָק... קְלִיק-קְלָק... קוֹל פַּרְסוֹת עִזִּים פּוֹסְעוֹת בְּשֶׁקֶט. הַשְּׁכֵנִים שִׁפְשְׁפוּ אֶת עֵינֵיהֶם כְּשֶׁרָאוּ אֶת מָה שֶּׁמּוּלָם: הָעִזִּים חָזְרוּ בְּשָׁלוֹם! אַף שְׂעָרָה לֹא חָסְרָה מֵהֶן! וּמָה הָיָה יְלָדִים מֻזָּח עַל כָּל קֶרֶן שֶׁל עֵז? עַל קַרְנֶיהָ שֶׁל הָעֵז הָרִאשׁוֹנָה... הָיָה שָׁפוּף לוֹ דֹּב עָנָק, נָכוֹן לְהִתְפַּס מֵרֹב פַּחַד מֵהַקְּדֵשָׁה! וְעַל קַרְנֶיהָ שֶׁל הָעֵז הַשְּׁנִיָּה? עוֹד דֹּב פראי! כָּל עֵז חָזְרָה מֵהַיַּעַר שְׁלֵמָה, נוֹשֵׂאת כְּהוֹכָחָה אֶת חַיּוֹת הַטֶּרֶף שֶׁנִּכְנְעוּ מוּל צִדְקָתוֹ וְיָשְׁרוֹ שֶׁל רַבִּי חַנִינָא בֶּן דּוֹסָא!

הַשְּׁכֵנִים הֵבִינוּ מִיָּד. רַבִּי חַנִינָא הוּא אָדָם טָהוֹר, שֶׁשּׁוֹמֵר עַל כָּל פְּרוּטָה שֶׁל רְכוּשָׁם. הָעִזִּים שֶׁלּוֹ מֵעוֹלָם לֹא נָגְעוּ בְּשָׂדוֹתֵיהֶם. הֵם הִרְכִּינוּ רֹאשׁ וּבִקְּשׁוּ מִמֶּנּוּ סְלִיחָה.

הַהַחְזָרָה הַגְּדוֹלָה וּמָה קָרָה עִם אוֹתוֹ עֵדֶר שֶׁל עִזִּים? הֲרֵי זֶה הַכֹּחַ שֶׁל הַתַּרְנְגוֹלוֹת מֵהַהַתְחָלָה! יוֹם אֶחָד, כַּעֲבֹר זְמַן רַב, עָבַר אָדָם בָּרְחוֹב סָמוּךְ לַבַּיִת שֶׁל רַבִּי חַנִינָא, וְסִפֵּר לְיְדִידוֹ בַּאֲנָחָה: "כָּאן אִבַּדְתִּי לִפְנֵי כַּמָּה שָׁנִים אֶת תַּרְנְגוֹלוֹתַי". רַבִּי חַנִינָא שָׁמַע זֹאת. הוּא יָצָא הַחוּצָה בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה. "יֵשׁ לְךָ סִימָנִים לַתַּרְנְגוֹלוֹת?!" שָׁאַל. הָאִישׁ עָנָה: "כֵּן, הֵן הָיוּ קְשׁוּרוֹת בְּחוּט אָדֹם... אֲבָל מָה זֶּה אוֹמֵר לְךָ עַכְשָׁו, הֵן בֶּטַח אָבְדוּ לָנֶצַח". חִיֵּךְ הַצַּדִּיק שֶׁחַי בְּעֹנִי, נִגֵּשׁ לֶחְצֵר שֶׁלּוֹ שֶׁהָיְתָה מְלֵאָה בְּעִזִּים מֻשְׁבָּחוֹת, וְאָמַר לוֹ: "הַתַּרְנְגוֹלוֹת שֶׁלְּךָ הֵטִילוּ בֵּיצִים, קָנִינוּ בָּהֶן אֶת הָעִזִּים הָאֵלֶּה. קַח אָחִי, כָּל אוֹצַר הָעִזִּים הַזֶּה – שֶׁלְּךָ הוּא! הַשָּׁבַת אֲבֵדָה!". הָאִישׁ לֹא הֶאֱמִין לְמַרְאֵה עֵינָיו. עָנִי מָרוּד, שֶׁשָּׁמַר לוֹ עַל הָרְכוּשׁ, דָּאַג שֶׁאִישׁ לֹא יִפָּגַע מִמֶּנּוּ, וְהֶחְזִיר לוֹ עֶשֶׂר מִשָּׁמַיִם!

- שָׁלָב 3: חִבּוּר עֶרְכִּי – ME-WE-YOU
- שָׁלָב 4: מַדְרִיךְ לַמּוֹרֶה / לַמְסַפֵּר (כּוֹלֵל הַמְלָצוֹת לַמַּצֶּגֶת)

א. שְׁאֵלַת פְּתִיחָה (לְעוֹרֵר עִנְיָן בַּכִּתָּה): "יְלָדִים, נָנִיחַ שֶׁמְּצָאתֶם פֶּתֶק שֶׁל 50 שְׁקָלִים שֶׁשָּׂמוּ לְדָנִי מִכִּתָּה ג'. וּפִתְאוֹם, הַכֹּסֶף הַזֶּה קָנָה לָכֶם כַּרְטִיס הַגְרָלָה, וְזָכִיתֶם בְּמִילְיוֹן שְׁקָלִים! שֶׁל מִי הַמִּילְיוֹן? מִי הָיָה לְדַעְתְּכֶם כָּל כָּךְ יָשָׁר וְגִבּוֹר כְּדֵי לָתֵת אֶת כָּל הַמִּילְיוֹן בַּחֲזָרָה לְדָנִי בְּלִי לָקַחַת קַרְטִיב לְעַצְמוֹ? הַיּוֹם נַכִּיר צַדִּיק כָּזֶה, שֶׁעָבַר דָּבָר דּוֹמֶה, וּבַדֶּרֶךְ גַּם חִלֵּף חַיּוֹת טָרָף לִשְׁמֹר עַל הַשָּׂדוֹת!"

ב. הֶעָרוֹת בְּצוּעַ וְהַמְחָשָׁה:

ג. הַמְלָצוֹת שִׁלּוּב בְּמַצֶּגֶת (תְּמוּנוֹת צְנוּעוֹת, בְּהַקְפָּדָה עַל רוּחָנִיּוּת):

ד. פְּעִילוּת מְסַכֶּמֶת מֻמְלֶצֶת - "מַגְנֵטֵי הַיְּשֶׁר": הַמּוֹרֶה יָבִיא תְּמוּנוֹת (אוֹ חֲפָצִים מֵהַכִּתָּה: עִפָּרוֹן שָׁנָפַל, מָחַק, אֲפַנַּיִם שֶׁל פִּינַת חֲצֵר, שְׁתִיל שֶׁל מִישֶׁהוּ). נְבַקֵּשׁ מִשְּׁנֵי יְלָדִים לְהַצִּיג "מָה עוֹשֶׂה מִי שֶׁלֹּא אִכְפַּת לוֹ" וְ"מָה הָיָה עוֹשֶׂה רַבִּי חַנִינָא בֶּן דּוֹסָא". הַמַּטָּרָה לְהַטְמִיעַ הִתְנַהֲגוּת 'זְכוּכִיתִית' – נִזְהָרִים לֹא לִדְרֹךְ עַל דֶּשֶׁא גָּזוּם, וְלֹא לָקַחַת חֵפֶץ מִלְּקַבֵּל רְשׁוּת כַּדָּת וְכַדִּין.

מְקוֹרוֹת לַסִּפּוּר (מִתּוֹךְ מַחְבֶּרֶת גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֻגְּשָׁה):

מקורות: המקורות מופיעים בקובץ המקורי.

1. שאלות ידע מתוך הסיפור

א. בתחילת הסיפור נאמר: "◆ שָׁלָב 2: הַסִּפּוּר הַמָּלֵא – "הָעִזִּים, הַדֻּבִּים וְהָאוֹצָר שֶׁל הַשָּׁכֵן" — מה קרה מיד לאחר מכן?

ב. מדוע התרחש הדבר המתואר במשפט: "אֲבָל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא הָיָה קָדוֹשׁ וְטָהוֹר."?

ג. כיצד הגיב העזים, הדבים והאוצר של השכן למצב המתואר: "רַבִּי חֲנִינָא הֵבִיא עֵדֶר שֶׁל עִזִּים לָחָצֵר שֶׁלּוֹ, וְטִפֵּל בָּהֶן בִּמְסִירוּת שֶׁל רוֹעֶה צאן טוֹב."?

ד. מה השתנה בין "הוּא יָצָא אֶל הַשְּׁכֵנִים, הִבִּיט בָּהֶם בְּעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת, וְאָמַר בְּקוֹל בּוֹטֵחַ וְשָׁלֵו: "שְׁכֵנַי..." לבין "הָאִישׁ עָנָה: "כֵּן, הֵן הָיוּ קְשׁוּרוֹת בְּחוּט אָדֹם..."?

ה. כיצד הגיע הסיפור אל האירוע: "הַמְלָצוֹת שִׁלּוּב בְּמַצֶּגֶת (תְּמוּנוֹת צְנוּעוֹת, בְּהַקְפָּדָה עַל רוּחָנִיּוּת):"?

2. השלימו פרטים מדויקים מן הסיפור

א. ◆ שָׁלָב 2: הַסִּפּוּר הַמָּלֵא – "הָעִזִּים, הַדְּבִּים וְהָאוֹצָר שֶׁל _____"

ב. הָרָעָב הָיָה אוֹרֵחַ קָבוּעַ בְּבֵיתָם, אַךְ הַשִּׂמְחָה עַל הַתּוֹרָה מִלְּאָה אֶת _____.

ג. אֲבָל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא הָיָה קָדוֹשׁ _____.

ד. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁלַח בְּרָכָה עֲצוּמָה בָּאֲבֻדָה _____!

ה. רַבִּי חֲנִינָא הֵבִיא עֵדֶר שֶׁל עִזִּים לָחָצֵר שֶׁלּוֹ, וְטִפֵּל בָּהֶן בִּמְסִירוּת שֶׁל רוֹעֶה צֹאן _____.

נכון או לא נכון — על פי פרטי הסיפור

משפט מן המעשה או שינוי שלו	נכון	לא נכון	תקנו או הביאו הוכחה
הָרָעָב הָיָה אוֹרֵחַ קָבוּעַ בְּבֵיתָם, אַךְ הַשִּׂמְחָה עַל הַתּוֹרָה מִלְּאָה אֶת הַכֹּל.	□	□	
בסיפור לא התרחש הדבר הבא: הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁלַח בְּרָכָה עֲצוּמָה בָּאֲבֻדָה הַזּוֹ!	□	□	
רַבִּי חֲנִינָא הָיָה כָּל כָּךְ נִזְהָר שֶׁלֹּא לִפְגֹּעַ בִּרְכוּשׁ הַשְּׁכֵנִים, עַד שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁמַר עַל הָעִזִּים שֶׁלּוֹ.	□	□	
בסיפור לא התרחש הדבר הבא: הַשְּׁכֵנִים שִׁפְשְׁפוּ אֶת עֵינֵיהֶם כְּשֶׁרָאוּ אֶת מָה שֶׁמּוּלָם: הָעִזִּים חָזְרוּ בְּשָׁלוֹם!	□	□	
עָנִי מָרוּד, שֶׁשָּׁמַר לוֹ עַל הָרְכוּשׁ, דָּאַג שֶׁאִישׁ לֹא יִפְגַּע מִמֶּנּוּ, וְהֶחְזִיר לוֹ עֹשֶׁר מִשָּׁמַיִם!	□	□	

3. מה היה ראשון?

כתבו ליד כל אירוע מספר מ־1 עד 5 לפי סדר התרחשותו בסיפור.

□ הֵן רָעוּ רַק בְּשָׂדוֹת שֶׁל הֶפְקֵר – דְּבָרִים שֶׁשַּׁיָּכִים לְכֻלָּם.

□ 🔹 שָׁלָב 2: הַסִּפּוּר הַמָּלֵא – "הָעִזִּים, הַדְּבִּים וְהָאוֹצָר שֶׁל הַשָּׁכֵן

□ 🟩🟥 מְקוֹרוֹת לַסִּפּוּר (מִתּוֹךְ מַחְבֶּרֶת גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֻגְּשָׁה):

□ עַד שֶׁיָּבוֹא – אֲנַחְנוּ נַאֲכִיל אוֹתָן, נַשְׁקֶה אוֹתָן, וְנִשְׁמֹר עֲלֵיהֶן מִכָּל מִשְׁמָר!".

□ אֲבָל מָה זֶּה אוֹמֵר לְךָ עַכְשָׁו, הֵן בֶּטַח אָבְדוּ לָנֶצַח".

לפני ואחרי

מה קרה לפני: "הֵן רָעוּ רַק בְּשָׂדוֹת שֶׁל הֶפְקֵר – דְּבָרִים שֶׁשַּׁיָּכִים לְכֻלָּם."?

מה קרה אחרי: "אֲבָל מָה זֶּה אוֹמֵר לְךָ עַכְשָׁו, הֵן בֶּטַח אָבְדוּ לָנֶצַח"."?

סיבה ותוצאה מתוך המעשה

האירוע הנתון	מה גרם לו?	מה הייתה תוצאתו?
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁלַח בְּרָכָה עֲצוּמָה בָּאֲבֻדָה הַזּוֹ!		
הַשְּׁכֵנִים שִׁפְשְׁפוּ אֶת עֵינֵיהֶם כְּשֶׁרָאוּ אֶת מָה שֶׁמּוּלָם: הָעִזִּים חָזְרוּ בְּשָׁלוֹם!		

4. הבנה והעמקה

המסר העולה מן הסיפור: המידה הטובה והדרך לעבודת השם העולות מן המעשה

א. מה מלמד המעשה "העזים, הדבים והאוצר של השכן" על העזים, הדבים והאוצר של השכן? הביאו שתי ראיות מדויקות מן הסיפור.

ב. הסבירו במילים שלכם את המשפט: "רַבִּי חֲנִינָא הָיָה כָּל כָּךְ נִזְהָר שֶׁלֹּא לִפְגֹּעַ בִּרְכוּשׁ הַשְּׁכֵנִים, עַד שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁמַר עַל הָעִזִּים שֶׁלּוֹ.".

ג. אילו העזים, הדבים והאוצר של השכן לא היה פועל כפי שמתואר ב־"הָאִישׁ עָנָה: "כֵּן, הֵן הָיוּ קְשׁוּרוֹת בְּחוּט אָדֹם..." — כיצד היה הסיפור עשוי להסתיים?

ד. כיצד האירוע "הַמְּלָצוֹת שְׁלוּב בְּמַצָּגֶת (תְּמוּנוֹת צְנוּעוֹת, בְּהַקְפָּדָה עַל רוּחָנִיּוּת)" מחזק את המסר של הסיפור?

5. קומיקס — אירועים ממשיים מן הסיפור

סיפור 153 • העזים, הדבים והאוצר של השכן • העזים, הדבים והאוצר של השכן

ציירו כל אירוע והוסיפו מתחתיו משפט מתאים.

1. ◆ שָׁלָב 2: הַסִּפּוּר הַמָּלֵא – "הָעִזִּים, הַדְּבִים וְהָאוֹצָר...

2. מָמוֹן שֶׁל מִישֶׁהוּ אַחֵר הָיָה בְּעֵינָיו כְּמוֹ אֵשׁ!

3. הֵן אוֹהֲבוֹת לְלְעֹס כָּל תִּלְתַּן, לִקְפֹּץ מֵעַל הַגָּדֵר וְלִזְלֹל...

4. בּוֹאוּ נַעֲשֶׂה הֶסְכֵּם: הָעֶרֶב אֶשְׁלַח אֶת הָעִזִּים לַיַּעַר...

סיפור 153 • העזים, הדבים והאוצר של השכן • העזים, הדבים והאוצר של השכן

5. קַח אָחִי, כָּל אוֹצַר הָעִזִּים הַזֶּה – שֶׁלְּךָ הוּא!

6. מְקוֹרוֹת לַסִּפּוּר (מִתּוֹךְ מַחְבֶּרֶת גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל...

6. כתיבה ויצירה בעקבות הסיפור

☐ **יומן:** כתבו מנקודת מבטו של מי שראה את האירוע "רַבִּי חֲנִינָא הֵבִיא עֵדֶר שֶׁל עִזִּים לָחָצֵר שֶׁלּוֹ, וְטִפֵּל בָּהֶן בִּמְסִירוּת שֶׁל רוֹעֶה צאֹן טוֹב.".

☐ **מכתב:** כתבו להעזים, הדבים והאוצר של השכן בעקבות "הַשְּׁכֵנִים שִׁפְשְׁפוּ אֶת עֵינֵיהֶם כְּשֶׁרָאוּ אֶת מָה שֶׁמּוּלָם : הָעִזִּים חָזְרוּ בְּשָׁלוֹם!".

☐ **דו־שיח:** חברו שיחה שהייתה יכולה להתרחש רגע לפני "עָנִי מָרוּד, שֶׁשָּׁמַר לוֹ עַל הָרְכוּשׁ, דָּאַג שֶׁאִישׁ לֹא יִפָּגַע מִמֶּנּוּ, וְהֶחְזִיר לוֹ עֹשֶׁר מִשָּׁמַיִם!".

☐ **דיווח:** כתבו ידיעה קצרה שכותרתה "העזים, הדבים והאוצר של השכן".

המחזה

רגע מן הסיפור	הדמויות	מה יאמרו או יעשו?
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁלַח בְּרָכָה עֲצוּמָה בָּאֲבֵדָה הַזּוֹ!		
הָאִישׁ עָנָה : "כֵּן, הֵן הָיוּ קְשׁוּרוֹת בְּחוּט אָדֹם...		

7. חיבור לחיים מתוך המעשה

א. מה אפשר ללמוד מן הדרך שבה העזים, הדבים והאוצר של השכן פעל באירוע "הוּא יָצָא אֶל הַשְּׁכֵנִים, הִבִּיט בָּהֶם בְּעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת, וְאָמַר בְּקוֹל בּוֹטֵחַ וְשָׁלֵו: "שְׁכֵנַי הַיְקָרִים."?

ב. תארו מצב מחיי הכיתה שבו אפשר ליישם את המסר של "העזים, הדבים והאוצר של השכן".

ג. איזו פעולה מעשית תעשו השבוע בעקבות הסיפור?

מהעזים, הדבים והאוצר של השכן ומן המעשה "העזים, הדבים והאוצר של השכן" למדתי ש_____.

מחוון למורה — 100 נקודות

ידיעת פרטי הסיפור	סדר וסיבה־תוצאה	ראיות מן הטקסט	הבנת המסר	יצירתיות ויישום
25	20	20	20	15